

toutes différentes de celles qui prévalent au Danemark.

Mais, abstraction faite des conditions qui, à notre avis, expliquent la politique qui doit être suivie au Danemark, je désire ajouter un mot sur la situation générale en ce qui concerne la réalisation des promesses contenues à l'article 8 du Pacte.

Sous les différents gouvernements danois, on a signalé à plusieurs reprises, à cette tribune, qu'il est de la plus haute importance et même nécessaire pour l'autorité morale de la Société des Nations, vis-à-vis des pays et des peuples, que l'on commence très prochainement à mettre en application l'article 8 du Pacte sur la limitation des armements.

Le Danemark, sous différents gouvernements, l'a demandé sans égard aux diverses opinions sur la question de notre organisation militaire nationale. Je sais qu'en insistant sur ce désir, je ne fais qu'exprimer les sentiments du peuple que je représente.

Tout ce qui a déjà été fait en ce sens a été un travail préparatoire extrêmement utile et des événements réconfortants sont intervenus, qui nous ont remplis d'espérance: le Protocole de Genève, Locarno, Thoiry, le Pacte de Paris, la Conférence des réparations et, dernièrement, la Conférence de La Haye. Nous ne saurions méconnaître rien de ce qui a été fait; mais tout a son temps.

Il me semble que l'heure a sonné où la Société des Nations doit abandonner les préparatifs pour passer aux premiers actes qui provoqueront la joie des masses et qui assureront la confiance en son œuvre, confiance qui est l'une des conditions primordiales de son autorité.

Rappelons-nous ce fait incontestable que, pour ceux qui ont souscrit au Pacte, il y a, quant à la réduction des armements, un engagement fondamental et solennel comme l'a bien dit M. Benes dès la quatrième session de l'Assemblée. Et il ajoutait:

»Si la Société ne réussit pas dans ce travail, elle manquera, et nous tous avec elle, à l'un de nos grands engagements. Nous violerons le Pacte.«

Opfattelse forklarer den Politik, som Danmark bør følge, ønsker jeg at tilføje et Ord vedrørende den almindelige Situation med Hensyn til Opfyldelsen af de Løfter, der indeholdes i Pagtens Art. 8.

Under de skiftende danske Regeringer har det gentagne Gange fra denne Talerstol været fremhævet, at det for Folkeforbundets moralske Autoritet overfor Landene og Folkene er af den største Betydning, ja endogsaa nødvendigt, at man meget snart skrider til Gennemførelsen af Pagtens Art. 8 om Begrænsning af Rustningerne. Danmark har under forskellige Regeringer fordret dette uden Hensyn til de forskellige Meninger vedrørende Spørgsmaalet om vor nationale militære Ordning. Jeg ved, at jeg ved at insistere paa dette Ønske er i Overensstemmelse med Følelserne i det Folk, som jeg repræsenterer.

Alt, hvad der allerede er gjort i denne Retning, har været et overordentligt nyttigt forberedende Arbejde, og der er indtruffet opmuntrende Begivenheder, som har opfyldt os med Forhaabninger: Genève-Protokollen, Locarno, Thoiry, Pariserpagten, Erstatningskonferencen og nu Haagerkonferencen. Vi underkender ikke noget af det, som er udrettet. Men alt har sin Tid. Det synes mig, at Tiden er inde, hvor Folkeforbundet bør forlade Forberedelsesstadiet og gaa over til de første Handlinger, som kan vække Glæde hos Folkene, og som kan sikre Tilliden til dets Arbejde, en Tillid, som er en af de fornemste Betingelser for dets Autoritet.

Lad os huske paa den ubestridelige Kendsgerning, at for dem, som har underskrevet Pagten, er der med Hensyn til Begrænsning af Rustningerne en fundamental og højtidelig Forpligtelse, saaledes som Hr. Benes allerede udtalte under den 4de Forsamling, idet han tilføjede: »Hvis Folkeforbundet ikke naar noget Resultat i dette Arbejde, svigter det, og vi med det, en af vore største Forpligtelser. *Vi kræver Pagten.*«